

Her Hayat Önemlidir!

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
﴿وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللّٰهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ ۗ
وَاحْسِنُوا ۗ إِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ﴾

سورة البقرة، الآية ۱۹۵

عَنْ عَبْدِ اللّٰهِ بْنِ عَمْرٍو يَبْلُغُ بِهِ النَّبِيُّ ﷺ:
« الرَّاحِمُونَ يَرْحَمُهُمُ الرَّحْمٰنُ أَرْحَمُوا أَهْلَ الْأَرْضِ يَرْحَمَكُم مِّنْ فِي
السَّمَاءِ »

أبو داود، كتاب الأدب، حديث رقم ۵۸

Kıymetli Kardeşlerim!

Müslümanca yaşam yalnızca ibadet etmekten ibaret değildir. İbadetlerin ötesinde, Rabbimizin üzerimize yüklediği, insana, topluma, çevreye yönelik sorumluluklarımızı yerine getirmek de Müslümanca yaşamın bir gereği ve tezahürüdür. Kur’ân-ı Kerîm’de Rabbimiz “(Mallarınızı) Allah yolunda harcayın. Kendi kendinizi tehlikeye atmayın. İyilik edin. Şüphesiz Allah iyilik edenleri sever.”¹ diye buyurur. Ayrıca insanlar Allah katında eşittir, üstünlük yalnızca takva iledir. İnsanlar ya bizim dinde kardeşimiz ya da hilkatte eşlerimizdir. Yaradandan ötürü yaratılmışları sevmek bizim mensubu olduğumuz yüce dinimizin ve medeniyetimizin gereğidir.

Muhterem Cemaat!

Müslüman toplumların en temel ilkesi tevhit ve adalettir. Müslümanlar bir ve tek olan Allah’a inanırlar. Allah Rahmân ve Rahîm’dir, hesap gününün sahibidir. O hem kullarına karşı son derece merhametlidir hem de sorumluluk yüklediği insandan hesap sorar. İslam her türlü ayrımcılığı, haksızlığı ve zulmü reddeder. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) Veda Hutbesi’nde “Hepiniz Âdem’densiniz, Âdem ise topraktır. Arabın Arap olmayana, Arap olmayanın da Araba üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takva iledir.”² diyerek bizlere insanların eşit olduğunu vurgulamıştır. Müslüman, kişisel ve toplumsal yaşamında daima barışı ve adaleti gözetir, farklılıkları zenginlik olarak görür, birlikte yaşamın gerçekleşmesi için elinden gelen çabayı ortaya koyar.

Muhterem Cemaat!

Müslümanca yaşamak tevhit ve adalet ekseninde iyiliğin yayılması ve kötülüğün engellenmesi ile gerçekleşir. Rabbimiz bize iyiliği yapmayı ve yaymayı; kötülükten sakınmayı ve sakındırmayı emretmiştir. Hidayet Rehberimiz Kur’ân-ı Kerîm’de “Sizden hayra çağıran, iyiliği emreden ve kötülükten sakındıran bir topluluk bulunsun. İşte kurtuluşa erenler onlardır.”³ buyrulmuş ve bu emre dikkat çekilmiştir. Bu emri yerine getirmek, sadece bireysel değil, toplumsal bir görevdir. Her Müslüman, iyilik ve güzelliğin yayılması, kötülük ve çirkinliklerin yaygınlık kazanmaması için gayret etmelidir.

Değerli Müminler!

Her hayat önemlidir! Hayat ister insanlar ister hayvanlar isterse bitkilere ait olsun, saygı ve özenle korunması gereken Allah’ın bir armağanıdır. Bugün dünyada ötekileştirme, ırkçılık, zulüm ve adaletsizlikler yaygın hâle gelmiştir. Müslüman, her insanı Allah’ın yarattığı birer varlık olarak görür ve hiçbir ayırım gözetmeden adaletli davranır. İrk, dil, renk veya statü fark etmeksizin tüm insanlar Allah katında eşittir. İrkçilik ve ötekileştirme, İslam’ın şiddetle reddettiği fiillerdir. Müslümanlar olarak bu zulümlere karşı durmalı, hayatın herkes için değerli olduğu anlayışını savunmalı ve yaygın hâle getirmeliyiz. İnsanların dışında dünyada bizimle birlikte yaşayan diğer varlıkların da yaşam alanlarını ve hayatlarını korumalı, onların da bizim gibi birer ümmet olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız.

Değerli Kardeşlerim!

3 Ekim’de düzenlenecek olan Açık Cami Günü’nde “Her hayat önemlidir!” mottosuyla bir araya gelerek, toplumsal barışı ve merhameti yücelteceğiz. İrkçilik ve ötekileştirmeye “merhametle” karşı duracak, herkesin Allah katında eşit, üstünlüğün sadece “takva” ile olduğu anlayışını toplumumuza ve insanlığa anlatacağız. Hutbemizin başında okuduğumuz hadîs-i şerifte Efendimiz şöyle buyurmuştur: “Merhametliler (var ya!)... Rahmân, işte onlara merhamet eder. Siz yeryüzündekilere merhamet edin ki gökyüzündeki(ler) de size merhamet etsin.”⁴ Gelin, göklerden gelecek rahmete her bir varlıktan daha çok ihtiyaç duyan insanlığın gönlü, kalbi ve dili bizler olalım. Rabbim bizleri merhametli, adil ve iyilerden kılsın. Bizleri bu erdemlerin yılmaz savunucuları eylesin. Amin.

¹ Bakara suresi, 2:195

² İbn Hanbel V, 411

³ Âl-i İmrân suresi, 3:104

⁴ Ebû Dâvûd, Edeb, 58; Tirmizî, Birr, 16